

Povídka: 12. O nejkrásnějším vánočním dárku

Vánoční povídka pro děti od Elišky Hrůzové.

Povídka

O nejkrásnějším vánočním dárku

Dnes jsme si na besídce povídali o tom, jak je krásné dávat dárky nejen na Vánoce a narozeniny, ale po celý rok, protože takové dárky nikdo nečeká.

Jenomže to je hrozně těžké. Tak zaprvé, komu mám dát nějaký dárek, který nikdo nečeká? A co to má být? Nějaká drobnost? Nebo něco vyrobeného? Třeba tatínek někdy dává mamince květiny nebo bonboniéru a to mamince udělá velikou radost. Nikdy neví, kdy má dárek od tačky čekat. Tatínek si vždycky vybere nějakou vhodnou chvíli.

Jenomže já takovou chvíli vybrat neumím. Asi jsem na to ještě moc malá.

Ale strýček Štěpa nám na nedělní besídce říkal, ať se o takový nečekaný dárek alespoň jednou pokusíme. A já bych to chtěla zkusit. Chci vidět, jak to toho dotyčného překvapí a jakou bude mít radost. A taky chci, aby měl radost Pán Ježíš.

Vracím se s tatínkem v autě z plavání. Dneska mi to vážně šlo, to se musím pochválit. Paní učitelka

mi říkala, že jsem se velmi zlepšila a že mě brzy pustí na nějaký závod. Mám z toho obrovskou radost. Plavání mě baví.

„Barunko, máš už hotové všechny úkoly?“ zeptá se mě náhle taťka.

„Ano,“ odpovím. „Měli jsme úkol jenom z matematiky, to jsem měla hotové hned.“

„To je dobře. Potřeboval bych se totiž stavit ještě v lékárně v Intersparu pro nějaké pastilky proti bolení v krku. Maminka mi telefonovala, že jí začíná bolet v krku, tak jí je koupím. Nechceme, aby byla maminka nemocná, že?“ usměje se na mě.

„To jo. Ale dovnitř s tebou nepůjdu, tady z toho teplíčka se mi ven moc nechce.“

„V pořádku, Barunko. Hned se vrátím zpátky, ano? Zamknu tě, aby mi tě někdo neukradl,“ mrkne na mě tatínek, vyleze z auta a mě na okamžik přivítá ledový, neústupný mráz, než taťka dveře zase zavře a zamkne auto. Pohodlně se opřu o teplé sedadlo a dívám se z okna na tmavě modré nebe poseté hvězdami. Občas mi nějaká zabliká a já na ni na oplátku mrknu.

Náhle mě však něco přinutí, abych se podívala ke vchodu do Intersparu. Vidím nějakou holčičku, asi tak v mém věku, zabalenou do špinavých hadrů, která hladí ženu, co vedle ní spí. Holčička sice ženu hladí, ale spíše vnímá tmavě modré nebe s hvězdami. Jako já. V očích se jí zatřpytí slzy a ona si je otře špinavým rukávem bundy, kterou má až na zem.

Nevím, co se to se mnou děje, ale mám pocit, že tam za ní musím jít. Musím zjistit, kdo to je a proč je tak smutná. Odpásuju se a nakloním se dopředu ke dveřím řidiče.

Chvilku ve tmě študuji tlačítka, až vypátrám jedno malinké s nakresleným klíčem. Opatrně jej stisknu a všechny dveře jsou rázem odemčené. Zabloudím pohledem do prosklené lékárny. Je tam šílená fronta a tatínek, chudák, až úplně na jejím konci. Bude trvat ještě hodně dlouho, než na něj přijde řada.

Vím, že to, co dělám, není správné a tatínkovi by se to vůbec nelíbilo. Jenže já za tou holčičkou prostě musím. Nedokážu to vysvětlit.

Otevřu dveře. Jde to ztuhla, protože jsou trošku přimrzlé, ale za chvíli jsem venku, na tom mrazivém vzduchu, kam jsem nechtěla. Dveře zavřu a nenápadně se rozhlédnu kolem. Nikde nikdo. Klíče od auta nemám, ale to nevadí. Nikdo tu široko daleko není, a tak nevadí, když chvilku bude auta úplně odemčené. Zanedlouho budu přece zpátky.

Rozběhnu se ke vchodu. Cesta klouže námrazou, musím opatrně.

Holčička si mě všimne, až když se zastavím úplně před ní. Neochotně odtrhne oči od nebe a se zájmem si mě prohlíží.

„Ahoj,“ pozdravím ji zvesela.

„Ahoj,“ kývne na mě. Je hezká, ale špinavá. Oči má světle modré, chladné, s kousky ledu. Její rty jsou světlé jako okvětní plátky růže. Vypadá jako ledová královna.

„Jak se máš?“

Trhne sebou a zadívá se na ženu ležící vedle ní, ze které je cítit alkohol.

„Ne moc dobře.“

Zavane vítr. Zima mi projede celým tělem, až se zachvěju.

„Je zima, vid?“ prohodím, aby řeč nestála.

„Jo, ochladilo se. Což teda pro mě a maminku není zrovna nejlepší. Noc bude chladná.“

Je mi jí líto.

„Jak se jmenuješ?“ zeptám se.

„Jsem Lejla,“ odpoví. „A ty?“

„Bára,“ představím se.

„Těší mě.“

„Mně taky.“

Ticho. Lejla toho moc nenamluví, ovšem to bude tím, že se stydí. Asi bych se také styděla, kdyby vedle mě ležela opilá maminka. Chudinka Lejla.

Opět zavane vítr a Lejla se zachvěje. Prsty má na první pohled zkřehlé. Najednou mě něco napadne.

„Poslyš, Lejlo - budete tu i zítra? Zase v osm hodin večer? Jako dneska?“

Pokrčí rameny.

„My nemáme kam jinam jít.“

„Tak mě tu zítra v osm hodin večer čekej. Pojedu zrovna s taťkou z baletu a nějak ho přemluvím, aby skočil koupit něco do lékárny. Něco vám přivezu. Tobě i tvé mamince.“

Trošku se pousměje.

„Dobře, budu tě tady čekat.“

„Tak se měj hezky, Lejlo. Dobrou noc. A až se tvá maminka... vzbudí, tak... ji také pozdravuj.“

„Budu,“ slíbí mi.

Zamávám jí a chystám se odejít.

„Počkej!“ zavolá na mě najednou Lejla. Otočím se. „Díky, žes za mnou přišla.“

Usměju se na ni.

„Není zač.“

Potom už doopravdy odejdu. Rychle najdu naše auto a v duchu poděkuji Pánu Ježíši za to, že ho nám nikdo neukradl. Zastydím se. Je to od Pána velká milost, že nám nikdo to auto nevzal. Už zase mě přesvědčil, že má všechno ve svých rukách a že je na Něj spoleh.

Usměju se a rychle vlezu do auta; zima venku je nesnesitelná. V autě se snažím jakkoli zahřát – dupu nohama, třu si o sebe ruce a dýchám na ně. Podívám se ke vchodu. Lejla hladí maminku po vlasech a očividně jí něco zpívá. Zalijí se mi oči slzami. Je na ni tak hodná, přestože se o ni maminka moc nestará.

Najednou uslyším, jak někdo zamkl dveře v autě. A jéje. Když jsem přišla, tak jsem se nestačila znova zamknout! Co teď povím taťkovi? O Lejle mu zatím nechci nic říkat.

Taťka pokrčí rameny, odemkne a vlez do auta. Snažím se být nenápadná jako myška a skoro nedýchám.

„Tam byla ale fronta!“ povzdechne si taťka. „Snad jsem nebyl pryč moc dlouho. Jak dlouho jsi na mě čekala, Baruš?“

„Asi... asi dvacet minut,“ vysoukám ze sebe. Nemám pojem o čase, protože jsem byla *také* venku, jako tatínek.

„Tak jedeme rychle domů, ať nemá maminka starosti.“

V duchu se loučím s chudinkou Lejlou a její maminkou. Když projíždíme kolem nich dolů do garáže, tatínek nechápavě potřese hlavou.

„Chudinka holka. V takové zimě je venku s opilou mámou. Musí to být velmi těžké.“

Mlčím. Kdyby tatínek věděl, že jsem se za ní byla podívat, asi by nebyl úplně nadšený.

„Proto musíme děkovat Pánu Bohu za to, že máme takové dobré rodiny,“ pokračuje. „A že máme kde bydlet a není nám zima. Vid', Barunko?“

„Ano,“ souhlasím.

Po zbytek cesty mlčíme. Já jsem na povídání moc unavená a zmrzlá, taťka poslouchá vysílání v rádiu.

Nemůžu však v klidu usnout. Pořád musím myslet na mojí novou kamarádku. Jak se asi cítí? Ví vůbec o Pánu Ježíši? Neměla bych jí o Něm povědět?

Tatínek zastaví, jsme doma. Odpásuji se a rychle běžím domů, protože si myslím, že snad každou chvíli umrznu. Zazvoním a chvíli čekám.

Otevře mi moje maminka. Je velice krásná. Má hnědé kudrnaté vlasy, které si svazuje do culíku, protože jí překáží v práci. Teď má kolem krku pevně uvázaný šátek a nevypadá zrovna nejzdravěji.

„Ahoj mami!“ usměju se na ni.

„Ahoj Barunko,“ usměje se na mě maminka také, ale je vidět, že se necítí dobře.

„Už máme pro tebe pastilky proti bolení v krku. Za chvíli ti bude líp, neboj se.“

„Jste moc hodní, že jste si na to vzpomněli. A teď pojdte honem dovnitř, než se mi dočista proměníte v rampouchy!“

Brzy sedím ve svém pokoji v teplém pyžamu a čtu si před spaním knížku. Na čtení však nemám ani pomyšlení, nemůžu se soustředit. Pořád před sebou vidím Lejlu, tu ledovou královnu, která hladí svojí maminku po vlasech a kouká se na hvězdy.

Slíbila jsem jí, že jim oběma něco přinesu. Chci jim koupit rukavice, když obě měly tak zmrzlé ruce. Třeba je tím potěším. Ale kdy je mám koupit? Nemám moc peněz a maminka mě samotnou do obchodu nepustí. Co s tím?

„Barunko, už je čas jít spát,“ přijde za mnou maminka a usměje se na mě. „Tak co jsi přečetla? Povídej mi o tom.“

V tom je trochu problém. Já totiž nepřečetla skoro nic.

„No... tak normálně,“ vysoukám ze sebe nepříliš ochotně.

Maminka se zarazí.

„Tomu nerozumím.“

Musím s pravdou ven.

„Mami, já... já jsem skoro vůbec nečetla. Nemohla jsem se soustředit.“

„Jak to? Něco tě trápí, Baruško?“

„Vlastně... vlastně ano. Mami, když jsem jela s taťkou do té lékárny, tak mě taťka nechal samotnou v autě, protože se mi nechtělo jít ven do toho mrazu. A najednou jsem u vchodu do Intersparu uviděla takovou krásnou holčičku, která měla vedle sebe opilou maminku. Obě byly špinavé. Nedokážu to nějak vysvětlit, ale v tu chvíli jsem cítila, že za tou holčičkou musím jít.“

Nechala jsem odemčené auto a šla si s ní popovídat. Dozvěděla jsem se od ní, že nemá domov a že se jmenuje Lejla. Byla jí zima a tak mě napadlo, že bych jí i její mamince mohla zítra přivést nějaké rukavice, aby neměly tak zkřehlé ruce. A chci svůj slib dodržet, mami. Pomůžeš mi ty rukavice koupit? Nezlobíš se na mě?“

Maminka chvíli přemýšlí.

„Barunko, tvoje chování bylo nezodpovědné. Kdyby nám někdo naše auto ukradl, byl by to velký problém a moc bychom se s tatínkem na tebe zlobili. Ale rozumím ti.

Pokud jsi musela jít za ní, tak Pán Ježíš určitě chce, abychom o Lejle věděli a nějakým způsobem jí pomohli. To víš, že ti pomůžu. Moc ráda. Pomodlíme se za Lejlu i za její maminku, aby jim nebyla velká zima a abychom jim my dokázali pomoci, pokud to On chce. Ano?“

Uleví se mi. Modlíme se za mojí novou kamarádku a za její maminku a já cítím, jak mi ze srdce pomalu odpadá ten tíživý kámen, který jsem tam měla. Víím, že to má Pán ve svých rukách a že nám jistě pomůže.

Domodlíme se a maminka otevře své jasné oči. Opět se na mě usměje.

„Pán na nás nikdy nezapomene. I když se může zdát, že nás neslyší, On vždycky ví, co a kdy má vždy udělat. Tak. Zítra tě vyzvednu hned po obědě a pojedeme spolu koupit ty rukavice. A teď půjdeme rychle spát, abychom to zítra zvládly.“

Zabalí mě do deky a já se přitulím ke svému medvědi.

Maminka mě políbí na čelo.

„Dobrou noc, Barunko. Hezky spi.“

Ano, budu. A doufám, že bude hezky spát i Lejla. Pěvně zavřu oči a ještě před tím, než usnu,

poprosím v duchu Pána: *Pane, děkuju ti za Lejlu. Prosím tě, ukaž jí, jak ji máš rád. Vím, že jediný ty to dokážeš.*

„Barunko, tak už se rozhodni. Bílé nebo světle modré?“

Jsmo zrovna v obchodě s oblečením a já se rozhoduji nad rukavicemi pro moji novou kamarádku. Protože mi Lejla připomíná Elsu z Ledového království, řekla jsem mamince, že chci bílé nebo světle modré. Nedošlo mi ale, že by v obchodě mohli mít oba páry. Myslela jsem si, že jestli třeba nebudou mít modré, vezmu automaticky bílé. Ale tady byly oba páry. Jak se mám rozhodnout?

Bezradně se podívám na maminku.

„Mami, já vážně nevím.“

Maminka si trochu podrážděně povzdychne.

„Baruško, nemáme na to celý den. Myslím si, že na barvě nezáleží.“

„Ale mě ano!“

„Podle mě bude Lejla vděčná vůbec jen za to, že nějaké rukavice dostane. Tak se tu rozhodni sama a já se jdu mezitím podívat na nějaké pro Lejlinu maminku.“ Maminka odejde k oddělení s dámskými rukavicemi a prohlíží si vystavené rukavice.

Já jsem však naprosto bezradná. V rozhodování nejsem zrovna přeborník. *Pane, prosím tě, pomoz mi vybrat ty správné. Já opravdu nevím. Vyber ty, které se budou Lejle líbit.* Když se pomodlím, je mi o mnoho lépe. Ještě jednou si detailně prohlédnu všechny rukavice.

A pak je najednou uvidím. Ty pravé.

Jsou tmavě modré a na nich našité bílé hvězdičky.

Ihned je popadnu a radostně běžím za maminkou. Maminka se na mě překvapeně podívá. Vidím, že v ruce drží pár obyčejných černých rukavic.

„Maminko, našla jsem je! Podívej se na ně!“ Radostně zamávám mamince před obličejem modrými rukavicemi.

„Barunko, vždyť to jsou úplně jiné, než jsme vybíraly! Jsou nádherné, zlatíčko. Lejle se určitě budou líbit!“

Obě jsme spokojené. Maminka zaplatí rukavice a v příštím momentě už mě veze na balet. Šťastnější už snad ani nemůžu být.

Je tma a já jedu s maminkou k Intersparu. Oba páry rukavic mám zabalené v balíčku s nakreslenými sněhovými vločkami. Na parkovišti se rozhlédnu. U vchodu vidím malou holčičku s maminkou. Jsou tam. Jsou tam!

Obě s maminkou vyskočíme z auta a rychlým krokem míříme ke dvěma postavám zachumlaných v bundách.

Jakmile mě Lejla spatří, zvedne se a běží ke mně. Světlé vlasy za ní ve větru vlají.

„Ahoj, Báro! Už tu na tebe s maminkou čekáme!“

„Ahoj, Lejlo! Nemohla jsem se dočkat, až tě zase uvidím. Lejlo, tohle je moje maminka. Řekla jsem jí o tobě a ona mi pomohla vybrat takový menší dárek. Na.“

Zvednu ruku s dárkem. Lejla na ni nechápavě civí. Vytřeští oči, které se jí zalijí slzami.

„To... To je pro mě?“

„Ano, Lejlo. Vezmi si to. Je to tvoje a tvé maminky.“

„Já... ani nevím, jak vám mám poděkovat. Ještě nikdy jsem žádný dárek nedostala.“

„Tak teď už jeden máš,“ zašeptám a nemám daleko k slzám. „Tak už ho rozbal. Určitě jsi zvědavá.“

Lejla se nejprve obrátí na svou maminku, která na ni povzbudivě kývne. Pak zkřehlými prsty opatrně rozlepi izolepu a ještě opatrněji odmotá balicí papír. Když spatří dva páry rukavic, začnou se jí z očí koulet slzy. Navlékne si své tmavě modré s našitými hvězdičkami a nevěřicně je ze všech stran zkoumá. Tajím dech.

„Jsou... strašně krásné. Děkuju vám. Hodnější lidi jsem ještě nepotkala.“

To už pláčeme všechny čtyři. Moje maminka si od Lejly něžně převezme černé rukavice a jde je darovat Lejlině mamince. Po zbytek naší návštěvy si maminka povídá s Lejlinou maminkou a já si hraju s Lejlou na honěnou. Obě se brzy zahřejeme a je nám horko, ale i přesto si Lejla odmítá sundat své nové rukavice. Dává na ně dobrý pozor. Částečně se zastydím. Na své věci si tak dobrý pozor jako moje kamarádka nedávám. Mám se od ní ještě hodně co učit.

Ani se nenadějeme a moje maminka mě volá, abych se rozloučila. Je už hodně pozdě a potřebujeme jít spát, abychom zítra nebyly unavené. Jen nerada se s kamarádkou loučím a slíbím jí, že se určitě zase stavíme.

Když nasedneme s maminkou do auta, zeptám se:

„Mami? Co sis s Lejlinou maminkou povídala?“

„Dozvěděla jsem se od ní, že se jmenuje Anna Dvořáková a Lejla je její jediná dcera. Tatínek je obě opustil kvůli nějaké jiné paní. Anna se brzy ocitla bez prostředků a skončila se svojí dcerou na ulici. Lejla se většinou stará o svou maminku, která někdy špatným způsobem sežene peníze na alkohol a opije se. Ale nestává se to často. Povídala jsem jí o Pánu Ježíši, Barunko. Říkala mi, že kdysi chodila do kostela, ovšem kvůli svému manželovi přestala. Svěřila se mi, že jí to velmi schází a že se potřebuje napravit.“

Nabídla jsem jí, že jestli bude chtít, vezmeme ji a Lejlu v neděli do našeho shromáždění. Byla nadšená. Domluvily jsme se, že tuto neděli je obě ráno vyzvedneme a po shromáždění půjdou s námi na nedělní oběd, aby se pořádně najedly. Baruško, nebude ti vadit, když si vezmeš Lejlu do besídky?“

„Maminko, to je úžasné! Jasně že mi to nebude vadit. Jsem jediné ráda.“

„To je výborné, holčičko. Jsem si jistá, že tak to Pán Bůh chtěl. Chtěl, aby Anna znovu začala chodit do shromáždění a navázala tam, kde skončila.“

„A třeba chce, aby i Lejla uvěřila!“

„To je klidně možné. Budeme se za to modlit.“

Je neděle ráno. Jedeme k Intersparu a já se už nemůžu dočkat. Jsem zvědavá, jak se bude Lejle na

besídce líbit.

Zastavíme těsně před nimi. Maminka vyjde z auta a pobídne naše nové kamarádky, aby nastoupily. Lejla si sedne doprostřed, Anna hned vedle ní. Všimnu si, že má Lejla tmavě modré rukavice s našitými hvězdičkami a usměju se. Je tak vděčná.

Cestou si spolu povídáme o našich oblíbených zvířatech. Dozvim se od ní, že má ráda kočky a že si jednu moc přeje. Ale že si nejvíce přeje mít domov, kde by mohla s maminkou bydlet.

Zaparkujeme a jdeme do shromáždění. Chytnu Lejlu za ruku a společně vyběhneme schody nahoru, kde je besídka. Lejla si svlékne svou dlouhou bundu, ale rukavice si nechá.

Je naší besídkou naprosto okouzlená. Nejvíce se jí líbí obtisknuté ruce na stěně. Přejíždí je prstem ukrytým v rukavici a usmívá se na ně. Vybídnu ji, ať si sedne vedle mě na gauč.

Tetička se na Lejlu přátelsky usměje.

„Ahoj. Já se jmenuji teta Bětuška. A toto jsou naši kamarádi: Danielka, Miška, Kubík, Lukášek, Štěpánka, Simonka, Karolínka a Anetka. A tohle je další hodná tetička Bohunka. A tento strýček se jmenuje Štěpa. A tam vzadu jsou naše děvčata Sára s Eliškou. A jak se jmenuješ ty?“

„Jsem Lejla,“ špitne ledová královna. „Lejla Dvořáková.“

Potom už následuje přivítání, krátká modlitba, deníčky, písničky a povídání o nejkrásnějším vánočním dárku, kterým je to, že se Pán Ježíš narodil v Betlémě. Lejla soustředěně vnímá dění okolo sebe a na tváři se jí vykouzlí úsměv. Mám z toho obrovskou radost.

Jen nerada Lejla opouští besídku. V ruce svírá nový deníček a Bibli, které dostala od naší nedělní besídky darem.

Potom už jedeme k nám domů na nedělní oběd. Všichni jsme spokojení a šťastní. Doma mají nové kamarádce ukazuje můj nový pokojíček a dovolím jí, aby si pochovala všechny moje panenky a pohrála si s mými nejoblíbenějšími plyšáky. Zjistím, že je Lejla o mnoho krásnější, když se směje. Vypadá jako jedna moje panenka.

Oběd nám všem moc chutná. Máme řízky s bramborami, mé oblíbené jídlo.

„Je to strašně dobré, paní Nováková,“ řekne Lejla. „Nikdy jsem nic lepšího nejedla. Moc vám děkuju.“

„Ale Lejlo, zlatíčko,“ zachvěje se mé mamince hlas. V očích se jí zalesknou slzy.

„Má pravdu,“ přidá se Anna. „Jste moc milí a pohostinní. Lepší lidi jsem za celý svůj život nepotkala.“

Maminka neví, co na to odpovědět. Myslím, že ani není co. Že to ani nejde vyjádřit slovy.

Je brzy ráno, Štědrý den, Vánoce. Lejla Dvořáková se probouzí. Je nedočkavá. Dnes ve tři hodiny odpoledne stráví Vánoce ve shromáždění, kde bude mít besídka svůj program. Moc se na něj těší. Věří, že to bude krásné a že se jí to bude líbit. A po programu jde s maminkou k Báře domů!

Konečně bude slavit s někým Vánoce. Ochutná cukroví a bude s Bárou rozbalovat dárky. Konečně

stráví Vánoce doma. Sice ne ve vlastním domě, ale někde ano. Konečně bude na Vánoce v teple, jak si to vždycky přála. Lepší to už ani být nemůže.

Podívá se na svou maminku Annu, jak ještě klidně spí. Na tváři má úsměv. I ona se těší.

Náhle Lejla uvidí sněhobílou kočičku. Běží směrem k ní. Je nádherná, a tak elegantní. Kolem krku má uvázanou světle modrou mašli a k ní připevněný nějaký lísteček.

Lejla něžně vezme kočičku do náruče. Zvědavě otočí lísteček.

Na něm jsou napsaná pouze dvě slova.

OD BÁRY.

Lejla zvedne hlavu; z parkoviště právě odjíždí auto.

A v tom autě sedí holčička, která na ni mává.

Je to Bára.

Přeji vám překrásné Vánoce

Vaše Eliška

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)